

Tämä on kyllä etäinen vielä, mutta ajattelin kuitenkin katsoa mitä mieltä olette siitä. Olipa kerran hyvin hyvin kauan sitten, kun maailma oli vielä nuori eli muuan haltianeito Lilieth. Hän oli hyvin kaunis. Hänellä oli siro pieni vartalo ja pitkät tummat hiukset, jotka laskeutuivat alas aina vyötärölle saakka. Hänen kalpea ihonsa hohti hentoa kultaa haltioiden tapaan. Lilieth oli kolmesta sisaruksesta keskimmäinen ja koki itsensä jotenkin ulkopuoliseksi. Hänen vanhempi sisarensa ei kauneudessa häntä voittanut, mutta hänen lempeä luonne ja terävä mielensä tekivät hänestä aivan erityisen suosikin isälle. Hänestä tulisi vielä hyvä hallitsija. Nuorempi sisar taas ei ollut niinkään älykäs, mutta hänen viehkeytensä veti vertoja kaikelle. Suuret kirkkaat silmät ja vaaleat laineilevat kutrit. Sisaret kasvoivat yhdessä, lähes erottamattomina, kunnes koitti aika. Tuona kohtalokkaana päivänä heidät erotettiin toisistaan. Vanhin sisarista vietti päivät kuninkaan seurassa. Oppien hyvän hallitsijan tapoja. Mikä oli oikein ja mikä väärin. Kuinka joskus oli tilanteita, ettei oikeaa tuntunut löytyvän ja oli vain luotettava itseensä. Nuorin sisarista oli kasvanut entistä kauniimmaksi ja kosijoita ympäri maailman tuli tapaamaan häntä. Hovissa kiirivä huhu tanssiaisista sai jokaisen neidon pään pyörälle. Niinpä Lilieth, jonka varalle ei suuria suunnitelmia ollut, kulutti yksinäiset päivänsä vaellellen metsässä, joka oli rajana haltioiden ja ihmisten valtakunnille. Haltiat olivat olleet sodassa ihmisten kanssa niin kauan, kuin kukaan saattoi muistaa. Syytä sodalle ei enää tiedetty. Haltiat ja ihmiset vain jatkoivat sotimista, sillä niin oli aina ollut. Eräänä päivänä metsässä vaeltaessaan Lilieth kohtasi kauniin nuorukaisen, joka ratsasti ruskealla tammalla laulaen samalla iloisesti. ”Ihmiset ovat äänekkäitä. He eivät ymmärrä meidän tapojamme”, Lilieth muisti kuninkaan sanat ja piiloutui puiden varjoon katselemaan. Uteliaisuus oli kuitenkin pelkoa suurempi ja joka päivä Lilieth palasi polunvarteen ihaillemaan nuorukaista. Vaikka Lilieth oli haltia ja osasi liikkua äänettömästi missä tahansa eräänä päivänä nuorukainen kuitenkin näki vilauksen Liliethin sinisestä mekosta, sen vilahtaessa puiden välistä. Nuorukainen pysäytti tammansa ja katseli ympärilleen. Hetken mietittyään Lilieth astui auringon valaisemalle polulle ja hänen ihonsa kimmelsi entistä kirkkaampana. Nuorukainen tunnisti Liliethin haltiaksi ja tiesi, ettei hän saisi koskaan missään tilanteessa olla tekemisissä haltian kanssa. Liliethin kauneus oli kuitenkin saanut hänet valtaansa. He rakastuivat toisiinsa. Kevät vaihtui keäksi ja sitten syksyksi. Jokaisena päivänä Lilieth tapasi nuorukaisen syvällä metsässä olevalla pienellä aukealla, kunnes eräänä päivänä puiden varjoista suhahti nuoli. Nuoli osui nuorukaista rintaan, joka vajosi Liliethin syliin. Itkien Lilieth puristi miestä rintaansa vasten ja vannoi vihaansa suureen ääneen. Päivät kuluivat ja Lilieth tunsu olonsa aina vain surkeammaksi. Kuningas oli raivoissaan hänelle. Kuinka hänen oma tyttärensä oli saattanut rikkoa kaikkien turvaksi asetettua määräystä ja puhua ihmiselle. Mikä vielä pahempaa, rakastua. Vietettyään pitkän aikaa yksin Lilieth sai idean. Hän oli kuullut puhuttavan kuoleman kaupoista. Kuolemalta saattoi pyytää mitä tahansa halusi ja jos Kuolema olisi suojeleminen saisi haluamansa. Piti vain mennä Kuoleman laaksoon ja kutsua Kuolemaa punaisen kuun aikaan. Niinpä seuraavan punaisen kuun aikaan Lilieth suuntasi kohti Kuoleman laaksoa. Laakso oli nimensä veroinen. Karu ja autio. Täysin äänetön. Vain muutamat kitukasvuiset orapihlajat sinnittelivät sitkeinä. Lilieth istuutui suurelle kivelle odottamaan. Kuun muuttuttua täysin punaiseksi Lilieth kutsui Kuolemaa. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut ja Lilieth kutsui uudelleen. ”Kuuroksiko minua luulit”, kuului silloin ääni varjoista. ”Kuulin kyllä ensimmäisen kutsusi.” Lilieth hypähti ylös sopertaen samalla anteeksi pyyntöä. Hän kuitenkin vaikenä äkisti nähdessään Kuoleman astuvan esiin varjoista. Näky ei ollut lähellekään sitä mitä Lilieth oli odottanut. Hänen edessään seisojaksi mitään kaunein olento. Pitkä siro vartalo, kelmeästi kuun valossa hohtava iho ja korpin mustat hiukset, jotka laskeutuivat kiharina aina lantiolle saakka. ”Mitä haluat minusta, haltiapieni?” jopa Kuoleman ääni oli sointuva ja kaunis. ”Tahdon

hänet takaisin”, Lilieth sopersi. Hän oli täysin unohtanut valmiiksi hiomansa pyynnön ja änkytti nyt sanansa epäselvänä puurona. ”Vai tahdot sinä rakkaan ihmis poloisesti takaisin”, Kuolema hymyili täyteläisillä huulillaan kaunist hymyä. ”Sillä on hintansa Lilieth hyvä. Mitä olet tuonut minulle?” Lilieth kauhistui. Ei hänellä ollut lahjaa mukakaan. Kukaan ei ollut maininnut moista asiaa ja vaikka olisikin, niin mistä hän olisi saanut Kuolemalle sopivan lahjan. ”Älä huoli Lilieth. Olen kiltillä päällä. Sitä paitsi pidän sinusta. Harva haltianeito on tänne uskaltanut”, Kuolema oli selkeästi aistunut Liliethin ajatukset. ”En pyydä paljoa. Vain erään pienen asian.” ”Mikähän tämä pieni asia mahtaa olla?” Lilieth alkoi epäillä olisiko tämä kuitenkin niin yksinkertaista, kuin miltä Kuolema sen sai kuulostamaan. ”Tarvitsen jotain sinusta. En voi muuten toteuttaa pyyntöäsi”, Kuoleman rauhallisesti sointuva ääni sai Liliethin värisemään. ”Kyse ei ole mistä tahansa osasta. Tarvitsen sielusi. Anna se minulle ja teen mitä ikinä toivot”, Kuolema jatkoi. Lilieth katsoi hetken Kuolemaa. Tämän kaunis olemus, sirot piirteet ja tapa jolla hän liikkui olivat häikäiseviä. Kuolema oli petollisen kaunis. ”Hyvä on. Saat sieluni”, Lilieth sanoi päättäväisenä. ”Hienoa kultaseni”, puhuessaan Kuolema alkoi kierrellä Liliethin ympärillä, eikä Lilieth voinut olla ihailematta Kuoleman asua. Se oli mitä ohuinta kangasta ja leijaili hänen ympärillään kuin elävänä. ”Seuraa nyt minua”, Kuolema hymyili hänelle ja lähti astelemaan kohti laakson toista reunaa. Lähemmäksi päästyään Lilieth huomasi kauhuksensa edessään kokoavassa kallion reunassa luista muodostuvan holvikaaren, jonka keskellä oli pääkallo. Kaaren alta johtivat portaat alas maan syövereihin. Arastelematta Kuolema laskeutui muutaman portaan verran ja kääntyi kohti Liliethiä. ”Seuraa perässä, jos uskallat”, Kuoleman ääni oli nyt huvittunut. Lilieth keräsi rohkeutensa ja lähti seuraamaan Kuolemaa alas. Kiemurtelevat portaat tuntuivat jatkuvan ikuisuuden. Pimeässä Kuoleman iho hohti kirkkaammin. Se valaisi tunnelin ja portaiden askelmat. Viimein portaat päättyivät ja Lilieth saapui tasanteelle. Heidän edessään kohosi valtava hopeinen pariovi, jonka kauneus häkellytti Liliethiä. Sisällä oli vieläkin loistokkaampaa. Mustaa samettia, hopeisia esineitä lojui siellä täällä. Valo oli kotoisan himmeä. Lilieth ei ollut uskoa näkemäänsä. Tämäkö tosiaan oli kuolleiden valtakunta. ”Miksi tyytyä vähempään, kun voi saada kaiken”, Kuolema suorastaan naurahti Liliethin hämmästyneelle ilmeelle. ”Olen itse Kuolema ja haluan elää sen mukaisesti. Oletko varma, ettet halua jäädä tänne pikku haltiaprinsessa? Voisit vaikka viihtyä.” Kuolema istutui valtavalle hopeiselle valtaistuimelle, joka oli hyvin koristeellinen. ”Tahdon vain hänet takaisin. Missä hän on?” Lilieth kauhistui Kuoleman ehdotusta. ”Rakastavaiset, aina niin kärsimättömiä”, Kuolema huokaisi ja napsautti siroja sormiaan ja portit huoneen perältä aukesivat kolisten ja naristen. ”Tässä hän on”, Kuolema hymyili, kun Liliethin rakastama nuorukainen astui portista sisään. Lilieth otti askeleen kohti nuorukaista, kun jokin pysäytti hänet. Kuolema oli kuin tyhjästä ilmestynyt hänen vierelleen ja tarttunut häntä hartioista. ”Äläpä hoppuile kultaseni. Saat hänet kyllä, kunhan minä olen saanut omani”, Kuolema käänsi Liliethin ympäri ja piirsi sormellaan kummallisen näköisen kuvion Liliethin sydämen päälle. Kipu valtasi Liliethin ruumiin. Sellaista tuskaa ei yksikään haltia ollut ennen kokenut ja juuri kun Lilieth oli varma ettei kestäisi enempää kipua loppui ja Lilieth menetti tajunsa. Herätessään Lilieth tunsu olonsa hyväksi, vaikka hänen ihonsa hohtikin nyt kullan sijasta hopeaa Kuoleman lailla. Hän oli kuitenkin entistä voimakkaampi ja hänen rakas nuorukaisensa oli hänen rinnallaan jälleen.